

Sneeuwexpress

Suzanne Vermeer

Sneeuwexpress

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

1

Anna van Laarhoven kijkt kritisch naar de jonge man van een jaar of twintig die tegenover haar zit. Zijn lange zwarte haren zijn samengebonden tot een scheef knotje boven op zijn hoofd. Hij had de cowboyhoed die hij op tafel heeft gelegd beter op kunnen houden. Op zijn wangen ligt de schaduw van een driedaagse baard die overgaat in een snor en aan zijn kin hangt een sik van een centimeter of tien. Ongetwijfeld is er veel tijd en moeite gaan zitten in zijn uiterlijk, maar voor Anna doet het onverzorgd aan. Uit alles blijkt dat Dave Mason het prototype hipster probeert te zijn: rood-zwart flanelen ruitjeshemd, lichtblauwe spijkerbroek van organisch katoen, en onder de tot aan de ellebogen opgerolde mouwen van zijn overhemd steken twee volledig getatoeëerde onderarmen uit. Ze doet haar best om een stukje onbeschilderde huid te vinden, maar slaagt daar niet in.

Hij ziet haar kijken. ‘Mooi hè, ik heb er ook nog een aantal...’ Hij begint zijn overhemd open te knopen en Anna steekt met een afkeurend gezicht haar hand op.

‘Ik geloof je zo ook wel.’

‘Jouw verlies,’ grinnikt hij, terwijl hij een flinke

scheut honing in zijn dampende groene thee doet. Hij neemt niet de moeite om zijn overhemd weer dicht te knopen.

‘Dave, zullen we het een beetje netjes houden?’ De man die naast hem zit, stoot hem aan. Daarna kijkt hij met een hoopvol gezicht naar Anna. ‘En, wat denk je?’

‘Dat wil je niet weten.’

‘Grappig, hoor. Even serieus, denk je dat je wat met hem kunt?’

‘Natuurlijk, Toby, van iedereen is wat te maken met de juiste begeleiding.’ Ze grinnikt even. ‘Nou ja, van bijna iedereen.’

‘Dat klinkt niet alsof je er erg veel vertrouwen in hebt.’

‘Misschien wel meer dan...’

‘Zeg, zal ik even buiten gaan spelen met Bob?’ onderbreekt Dave het gesprek geërgerd, terwijl hij over de kop van de hijgende bruine boxer aan zijn voeten aait. ‘Dan kunnen jullie het gezellig saampjes over mij hebben.’

Bob de boxer. Anna kijkt naar de hond. Zijn ogen zijn bloeddoorlopen en hij heeft een flinke onderbeet. De overtreffende trap van lelijk. Dave lijkt haar gedachten te hebben gelezen.

‘Niemand wilde hem hebben, dus toen heb ik hem maar genomen. Hij is hartstikke lief, hoor. Hij is

mijn beste vriend.’

Een man met een schamel sociaal leven. Hoewel ze de opdracht nog niet heeft aangenomen, is Anna in haar hoofd al begonnen met het aanleggen van een lijstje met punten waar ze aan zal moeten werken.

‘Dat is lief van je.’

Hij knikt geestdriftig en geeft de hond nog een aai over zijn brede bruine kop. Bob knort genoeglijk en er drupt wat kwijl uit zijn bek op Daves schoen. Hij veegt het eraf met een papieren servet en gooit het midden op tafel. Toby kijkt afkeurend, maar Dave lijkt het niet door te hebben. Hij neemt een slok hete thee en brandt zijn tong. Hij vloekt. Luid en duidelijk voor iedereen in het restaurant te horen.

Puntje twee voor de lijst, denkt Anna. Goede manieren, duidelijk niet zijn sterkste punt.

‘Zeg, wat ik me afvraag: verdient dat nou een beetje, zo’n imagobureau? Jij bent de directrice, toch? Of directeur. Weet ik hoe dat tegenwoordig heet met al die gendergevoeligheden. Die BMW die je rijdt is anders niet verkeerd.’

Anna slaakt in stilte een zucht. Het to-dolijstje begint in rap tempo een behoorlijke waslijst te worden. Punt drie: stelt impertinente vragen en heeft geen gevoel voor wat wel en wat niet kan bij sociale interactie. Dave heeft intussen niets door en kletst gewoon verder.

‘Ik heb zelf zo’n oud Volkswagenbusje. Met gordijntjes voor de ramen. Van die gehaakte. Zelfgemaakt, geleerd van mijn oma.’

Het befaamde busje, dat moet er straks als eerste uit. Omruilen voor een elektrische scooter. Toby gaat steeds ongemakkelijker kijken en dat gaat niet ongemerkt aan Dave voorbij.

‘Hé, Toby, relax een beetje.’ Dave geeft hem een stomp tegen zijn bovenarm.

‘Misschien moet je Bob even mee naar buiten nemen, Dave? Ik denk dat hij daar wel blij van wordt.’

‘Whatever jij wilt, jongen. Kom, Bob, we gaan effe naar buiten.’ Dave pakt de leren riem die om zijn stoelpoot heen is geslagen en trekt Bob mee. De boxer sjokt achter hem aan.

‘Het is erg, hè?’ zegt Toby zodra Dave buiten gehoorsafstand is, terwijl hij met een beschaamd gezicht aan een blaadje sla op zijn onaangeroerde bord plukt.

‘Niets wat Up-Grade! niet aankan. We zijn wel wat gewend.’

Anna krijgt de woorden bijna niet uit haar strot. Het liefst zou ze in haar ‘niet verkeerde’ BMW stappen en keihard wegscheuren, maar ze is zakelijk genoeg om dat niet te doen. Deze klant levert te veel geld op om hem te laten schieten. Gezien de dramatische staat waarin Dave verkeert, verwacht ze voorlopig nog

niet met hem klaar te zijn. Een langdurig project is een constante bron van inkomsten en met Dave gaat het langdurig worden. Heel langdurig.

‘Ik wil op verschillende fronten met Dave aan de slag, Toby. Allereerst zijn uiterlijk. Nieuwe kledingstijl, ander kapsel et cetera.’

‘Wat had je in gedachten? Hij is niet echt het type jasje-dasje. Hij blijft de zanger van een rockband en daar hoort nou eenmaal een bepaalde stijl bij.’

‘Vertrouw je me?’

‘Anders zat ik hier niet.’

‘Goed, laat je dan verrassen door het eindresultaat. Niet de buitenwereld bepaalt wat bij een rockster past, wij bepalen dat. Die knop moet je vanaf nu omzetten, Toby. We doen niet meer aan in hokjes denken. We willen uniek zijn en boven de massa uitstijgen.’ Anna tikt even bemoedigend Toby’s hand aan die op tafel ligt. ‘Uiterlijk dus. Verder gaan we hem etiquette bijbrengen, sociale vaardigheden en gevoel voor situaties. Hij is nogal een flapuit en daar komt hij vroeg of laat een keer mee in de problemen.’

‘Het is geen verkeerde jongen. Hij is gewoon...’

“‘Heel bijzonder”, zou juf Ank zeggen,’ vult Anna aan.

‘Juf Ank?’

‘Van *De Luizenmoeder*?’

‘O, die onzin heb ik nog nooit gekeken. Ik ging altijd

een potje FIFA spelen als mijn vrouw gierend van het lachen voor de buis hing. Maar goed, laten we ter zake komen. Wil je Dave hebben of niet?’

‘Ik stel voor dat we een contract voor een jaar afsluiten en elk kwartaal samen met Dave de voortgang evalueren.’

‘Is een jaar niet wat lang? Je weet toch wel eerder of er wat van hem te maken valt?’

‘Niet om lullig te doen, Toby, maar er is nogal wat werk aan de winkel. Korter dan een jaar heeft echt geen zin. Dat moeten we niet willen. Zo’n traject kost nu eenmaal tijd als we het goed willen doen. En dat willen we toch? Het goed doen?’

Toby steekt zijn hand naar haar uit en Anna pakt hem aan.

‘Ik zal het contract vandaag nog laten opstellen,’ belooft ze hem.

‘Ik zie het tegemoet.’ De zorgelijke blik is nog steeds niet van zijn gezicht verdwenen.

‘Als het mij niet lukt om wat van hem te maken, Toby, dan lukt het niemand. Je gaat met de allerbeste in zee, dus probeer een beetje te ontspannen en laat mij het werk doen. Goed?’

Toby knikt.

‘Ik moet er helaas weer vandoor naar een volgende afspraak. Het was goed je weer gesproken te hebben.’

‘Insgelijks, Anna, insgelijks. Ik zet je op de gasten-

lijst voor Daves volgende concert. Lijkt me goed als je hem een keer ziet optreden. Wellicht verandert dat het beeld dat je van hem hebt nog een beetje. Op het podium is hij echt een kei.’

‘Oké, onder voorwaarde dat ik mijn dochter mag meenemen. Die is een groot fan.’

‘Natuurlijk, geen probleem.’

‘Sorry, maar ik moet nu echt gaan.’ Anna kijkt gehaast op haar horloge.

‘Ik zal je niet langer ophouden. Mocht je Dave buiten tegenkomen, wil je hem dan weer naar binnen sturen? Ik heb nog wat dingen met hem te bespreken.’

‘Dat doe ik.’ Anna schuift haar stoel naar achteren en geeft Toby een hand. ‘We houden contact.’

Blij dat ze weg kan, haast ze zich naar de uitgang van het Haagse eetcafé terwijl ze vlug een appje stuurt aan Julian.

Een cliënt rijker, maar een kopzorg erbij. Vanavond al de dirty details 😊 XA

Vrijwel meteen krijgt ze een bericht terug.

Kan niet wachten 😊 Hier een ouderwets saaie kantoor dag in Utrecht. XJ

Bij het bericht zit een selfie van Julian achter zijn bureau.

Ruilen? typt ze terug.

Zou je wel willen, hè?

Ze moet er niet aan denken om Julians adminis-

tratieve baan bij de FIOD over te nemen. De hele dag achter zo'n scherm zitten boekhouden is niks voor haar. Veel te saai. Ze moet eropuit kunnen. Mensen spreken, over de snelweg scheuren, locaties bezoeken.

Ze huivert als ze naar buiten stapt. Hoewel de zon schijnt, is de wind ijzig koud. Ze ritst haar jas dicht en knoopt haar sjaal stevig rond haar hals. Er is voorspeld dat het weleens zou kunnen gaan sneeuwen. Ze pakt haar zwarte thermohandschoenen uit haar jaszak en trekt ze vlug aan om te voorkomen dat ze dode vingers krijgt. Net als haar vader lijdt ze aan het fenomeen van Raynaud, waarbij de bloedvaten naar haar handen en voeten zich onder invloed van kou en vocht vernauwen door vaatkramp. Niet ernstig, maar wel lastig. Net als haar nieuwe cliënt Dave eigenlijk. Die Dave is *trouble*, dat zie je van mijlenver aankomen. Eerlijk gezegd begrijpt ze niet wat al die jonge meiden, inclusief haar eigen dochter Melissa, in hem zien. Aan de andere kant heeft zijzelf al sinds haar puberteit Frank Boeijen als guilty pleasure en daar snapt Melissa weer helemaal niets van. Als ze thuis zijn muziek draait, is het commentaar van haar dochter steevast: 'Mag dat alsjeblieft uit? Die man zingt Nederlands en is niet eens te verstaan. Stoer is hij trouwens ook niet.'

Tot nu toe is het haar nog niet gelukt om Melissa er-